

spiller så fremtrædende en rolle for vandforsyningen som grundvandet, vil der også kunne være spørgsmål om at udnævne en person med særligt kendskab til vandløbslovgivningen.

Den omstændighed, at en institution har en repræsentant i vandforsyningsrådet, overflødigger ikke, at selve institutionen om fornødent inddrages i behandlingen af vedkommende sag. Således må sundhedsstyrelsen ofte høres i medfør af § 2 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Udgifterne ved vandforsyningsrådets virksomhed anslås til ca. 100.000 kr. årligt. Hertil vil eventuelt komme lejlighedsvis bevillinger til særlige undersøgelser med planlægningsformål.

Til § 9.

Bestemmelsen er ny.

Om stk. 1 bemærkes, at man i kommissionen drøftede, dels om der — under henvisning til brøndborerarbejdets vanskeligt kontrollerbare karakter — burde indføres en autorisationsordning for brøndborere, dels om der i lighed med vandløbslovens § 92 burde gennemføres en autorisationsordning for virksomheder, der projekterer vandværker, jfr. bemærkningerne til KF § 4, stk. 4. Indenrigsministeriet er enigt med kommissionen i, at der ikke er praktisk trang til sidstnævnte ordning. Med hensyn til en autorisationsordning for brøndborere fandt kommissionen i overensstemmelse med Brøndborerforeningen, at tiden endnu ikke var moden hertil, og at man foreløbig burde bestræbe sig for at udbygge foreningens frivillige kurser for brøndborere; KF § 4, stk. 4, sigtede hertil. Indenrigsministeriet kan tiltræde dette, men mener dog i overensstemmelse med Brøndborerforeningens bestyrelse, at udviklingen nu er nået så langt med hensyn til fastlæggelse af en brøndboreruddannelse, at indenrigsministeren bør have en bemyndigelse til at gennemføre en egentlig autorisationsordning. Forslagets § 9, stk. 1, er i overensstemmelse hermed. Da den frivillige kursusvirksomhed ikke gør lovbestemmelser nødvendige, foreslås ingen regler herom. Den foreslåede regel omfatter ikke brøndgravning.

Efter 1926-lovens § 1, sidste stk., skal den, der lader en boring udføre, indsende visse meddelelser om jordlag m. v. til Danmarks geologiske Undersøgelse. I praksis varetages indberetningspligten ikke af bygherren, men af brøndboreren, og der er gennemført et snævert samarbejde mellem brøndborerne og Danmarks geologiske undersøgelse, der herved har kunnet indrette sit meget værdifulde borearkiv. Denne ordning er foreslået

lovfæstet ved KF § 4, stk. 3. § 9, stk. 2, svarer hertil med en ændring, der er aftalt mellem Brøndborerforeningen og Danmarks geologiske undersøgelse.

Til § 10.

Bestemmelsen er enslydende med KF § 4, stk. 1, der svarer til 1926-lovens § 1, stk. 3. Bestemmelsen omfatter alle prøveboringer og prøvepumpninger på egen grund, også når de foretages til brug for et indvindingsanlæg, der kræver tilladelse efter § 13. I sidstnævnte fald kan spørgsmål om erstatning for skade ved sænkning af grundvandstanden dog indbringes for en landvæsenret efter § 19, stk. 1.

Til § 11.

Efter 1926-lovens § 1, stk. 1, 1. punktum, er enhver grundejer berettiget til at gøre brug af det grundvand, der kan indvindes på hans egen grund, til brug i husholdningen, til landbrug, mindre næringsdrift eller anden almindelige anvendelse.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger afsnit I a, forstås bestemmelsen i praksis således, at den kun fastslår, hvilken vandindvinding en grundejer har ret til at foretage uden tilladelse fra en landvæsenkommission, men ikke udelukker, at der på andet lovgivningsgrundlag kan gøres indgreb i retten; dette er således sket ved bestemmelser i sundhedsvedtægterne, ved bygningslovgivningen og ved private aftaler. Også i øvrigt har bestemmelsen voldt fortolkningsvanskeligheder i praksis. Det antages, at retten i almindelighed kun omfatter forbrug i grundejerens egen husholdning eller virksomhed, herunder dog også en landejendoms større gæstemodtagelse og folkehold, eventuelt med flere funktionærboliger, og udlejning af en del af en ejendom på landet til sommergæster; større godser har dog undertiden søgt tilladelse hos en landvæsenkommission, og retten omfatter næppe hotel- og pensionatsdrift, medmindre virksomheden kan betegnes som mindre næringsdrift, ej heller driften af en større institution (militærlejr, børnehjem osv.). I praksis har man anset det for lovligt, at en grundejer, som har indrettet en god brønd eller boring, uden tilladelse har leveret vand til en enkelt naboejendom. Landbrug omfattede i 1926 kreaturvanding, spandevask og anden landbrugsrensning m. v.; kunstig vanding med overrisling eller sprinkleranlæg spillede derimod ikke nogen rolle. I vandløbsloven af 1949 fik man bestemmelser om kunstig vanding med overfladevand; det fastsloges i §§ 38-48, at der altid krævedes tilladelse fra en vandløbsret; bredejerens ret til at bruge overfladevand til landbrugsformål uden tilladelse begrænsedes derfor i § 3,